

Arrest

nr. 250 947 van 12 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 24 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming van 25 mei 2020 (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juli 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 oktober 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 11 september 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 232 665 van 17 februari 2020 wordt het beroep tegen de beslissing vermeld in punt 1.2. verworpen.

1.4. Op 17 maart 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

1.5. Op 23 april 2020 kent de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een uitstel tot het verlaten van het grondgebied toe, met name tot 15 juli 2020.

1.6. Op 25 mei 2020 trekt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing vermeld in punt 1.4. in.

1.7. Op 25 mei 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,
(...)*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 13/09/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 17/02/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”, van “het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en het vertrouwensbeginsel volgens dewelke, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig

werkt”, van het rechtsbeginsel “audi alteram partem”, van het hoorrecht en van de rechten van verdediging.

Na een theoretische uiteenzetting licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“Eerst onderdeel

Verwerende partij maakt een kennelijke appreciatiefout en de bestreden beslissing is onvoldoend gemotiveerd, en schendt de zorgvuldigheidsplicht en het vertrouwensbeginsel, alsook artikel 74/14, §2 Vw, aangezien zij een tegenstrijdig houding heeft betreffende de effectieve mogelijkheid voor verzoeker om het grondgebied te kunnen verlaten binnen de dertig dagen.

Verwerende partij neemt een bevel om het grondgebied te verlaten op 25.05.2020 (stuk 1) nadat zij haar toestemming heeft gegeven voor de verlenging van de termijn van het vorige bevel om het grondgebied te verlaten (stuk 2).

Door haar toestemming te geven voor de verlenging van de termijn van het vorige bevel beschouwt verwerende partij duidelijk dat een terugkeer “onmogelijk” is tot en niet 15.07.2020 (stuk 2). Deze standpunt is totaal onverenigbaar en tegenstrijdig met haar nieuwe beslissing, die ze neemt op 25.05.2020 en die verzoeker het bevel geeft om het grondgebied te verlaten binnen dertig dagen, dus voor de termijn van 15.07.2020 (stuk 1). Een zulk verlenging heeft zeker een invloed op de uitvoering van de bestreden beslissing en de termijnen voor de uitvoering ervan (art. 74/14, §2 Vw).

Verzoeker, die dacht dat hij ten minste niet voor 15.07.2020 het Belgische grondgebied moest verlaten, is niet in staat om de standpunt van verwerende partij te begrijpen, en haar beslissing is hieromtrent niet duidelijk gemotiveerd.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing schendt de hierboven aangehaalde rechtsnormen, in bijzonderheid het hoorrecht, alleen en samen gelezen met artikel 74/13 Vw, de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, alsook met het fundamenteel recht op privé- en gezinsleven (art. 8 EVRM en art. 7 en 52 Handvest), omdat verzoekende partij niet in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt en argumenten te laten gelden ten aanzien van de bestreden beslissing vooraleer deze beslissing genomen werd, hoewel deze beslissing negatieve gevolgen voor verzoeker met zich mee brengt, namelijk het feit dat er een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd hoewel er eerder geen was en dat verzoeker het grondgebied moet verlaten binnen dertig dagen. Verwerende partij heeft zich niet zorgvuldig geïnformeerd over de situatie van verzoekende partij.

Verzoeker werd niet uitgenodigd om zijn standpunt te uiten, werd niet op de hoogte gesteld van de bestreden beslissing die genomen zou worden door verwerende partij, en werd niet geassisteerd door een raadsman in het kader van de procedure.

Mocht verzoeker effectief gehoord worden had hij meerdere elementen naar voor kunnen brengen die de beslissing zeker hadden kunnen beïnvloeden, onder andere:

- het feit dat hij zijn leven in België heeft opgebouwd voor ongeveer twee jaar; dat hij hier wenst te blijven en dat al dit werk zou in gevaar komen in geval van terugkeer (zelfs tijdelijk) naar Somalië;*
- het feit dat hij veel sociale relaties heeft ontwikkeld in België sinds zijn komst, en dat hij hier een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd; dat hij een vriendin heeft, Mevrouw Z.M. (...) (UN (...)), die als vluchteling erkend werd in België en die van Somalische origine is; dat ze plannen om binnenkort samen te wonen (stuk 9); dat Mevrouw Z.M. (...) niet buiten België en het Schengen grondgebied niet meer dan 6 maanden mag gaan gezien haar hoedanigheid van vluchteling, en dat ze dus verzoeker niet buiten deze territorium kan begeleiden; dat Mevrouw Z.M. (...) zwanger is met zijn kind (stuk 11);*
- het feit dat hij werkt en is economisch actief (stuk 10);*
- het feit dat hij taallessen heeft gevolgd (in het Nederlands) en dat hij heel goed Nederlands spreekt ;*
- het feit dat alle reizen naar Somalië (inclusief Somaliland en de deelstaat Puntland) afgeraden worden door de Belgische Buitenlandse Zaken omwille van de algemene veiligheidssituatie (gekwalificeerd van “slecht en onvoorspelbaar”) en dat de Somalische regering een verbod heeft ingeroepen dat al het internationaal vluchtkeer in en uit Somalië stopzet (stuk 7);*

- het feit dat verzoeker een verlening van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft gekregen, tot en met 15 juli 2020 (stuk 2) ;

- het feit dat de verwijdering van verzoeker onmogelijk en gevaarlijk is gezien de verspreiding en de evolutie van de COVID-19-pandemie over de hele wereld; dat de Belgische regering preventieve maatregelen heeft bevolen om de verspreiding van de pandemie tegen te gaan vanaf 12 maart 2020 (supra), maatregelen die het resultaat zijn van een gezondheidssituatie die al maanden bekend is (zeker toen de bestreden beslissing werd aangenomen, op 25.05.2020) ; Het is pas sinds 15 juni 2020 dat de grenzen van België heropend zijn en elk Europees land beslist voor zover het dat betreft (stuk 4). De Wereldgezondheidsorganisatie vestigt nog steeds de aandacht van de wereldbevolking op het gevaar van het virus (stuk 5); en het feit dat gedurende een tijdje het Afrikaanse continent gespaard was door de coronavirus pandemie, maar dat sinds kort ondervindt het nu op haar beurt de gevolgen van de verspreiding van COVID-19 (stuk 6); dat het aantal besmettingen en maatregelen om dit tegen te gaan nemen dan ook dagelijks toe in Afrika (stuk 6); het feit dat heel wat landen in deze regio kennen bovendien een matige tot slechte gezondheidsinfrastructuur waardoor een grote uitbraak catastrofale gevolgen zal hebben (stuk 6) ; het feit dat Somalië betreft wordt door deze informatie (stukken 6 en 7); het feit dat het onmogelijk is voor verzoeker om te reizen;

Aangezien artikel 74/13 Vw zijn deze elementen van groot belang in het kader van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze elementen zijn zeker van aard een invloed te hebben op het nemen van bevelen om het grondgebied te verlaten. Werden deze elementen in acht genomen dan zou de motivering van de bestreden beslissing zeker verschillend zijn geweest.

Vervolgens moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

Derde onderdeel

Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet voldoende gemotiveerd wat betreft het in aanmerking nemen van het privé- en gezinsleven van verzoeker, de voortzetting en ontwikkeling van zijn sociale relaties en integratie, zijn relatie met Mevrouw Z.M. (...) en het feit dat ze samen willen en zullen leven en dat ze een kind zullen hebben (stukken 9 en 11), zijn werk (stuk 10) en de opvolging van Nederlandse taallessen, hetgeen een schending vormt van artikel 74/13 Vw en artikels 8 EVRM en 7 en 52 Handvest, alleen en samen gelezen met de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

In haar "evaluatie artikel 74/13" (zie administratief dossier) heeft verwerende partij enkel verklaard, wat betreft zijn gezinsleven, dat "Betrokkene (...) een partner (heeft) in België" en dat hij "legde een getuigenis van zijn partner neer waaruit zou moeten blijken dat betrokkene en zijn partner van plan zijn om te huwen. We wijzen er echter op dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we erop dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn partner betreft."

Door zo'n gestereotypeerde en onvoldoende motivering te maken, minimiseert verwerende partij het belang van het gezinsleven van verzoeker (hij heeft een heel serieuze relatie met Mevrouw Z.M. (...)) in het licht van artikel 74/13 Vw. Verwerende partij had namelijk in acht moeten nemen dat Mevrouw Z.M. (...) als vluchteling werd erkend, en dat ze niet buiten België mag verblijven voor meer dan 6 maanden en zeker niet terug naar Somalië kan gezien haar hoedanigheid van vluchteling. Ze zou verzoeker niet buiten België en het Schengen grondgebied kunnen begeleiden, en hun gezinsleven zou vervolgens onderbroken worden voor een onbepaalde tijd. In tegenstelling tot wat verwerende partij verklaart is deze situatie kennelijk onredelijk.

Bovendien heeft verwerende partij niet geanalyseerd of verzoeker hier een "privéleven" heeft. Nochtans had verzoekende partij deze elementen naar voren gebracht in haar vorige verzoekschrift bij Uw Raad (die zich in het administratief dossier bevindt; zie administratief dossier). Zoals uit de bovengenoemde Europese jurisprudentie blijkt, moet de zorgvuldige analyse die van verwerende partij kan worden verwacht op grond van artikel 8 EVRM, ook betrekking hebben op "het privéleven" van betrokkene, met inbegrip van "persoonlijke ontwikkeling" en "persoonlijke autonomie".

De bestreden beslissing is derhalve onwettig en moet nietig worden verklaard.

Vierde onderdeel

Verwerende partij maakt een kennelijke appreciatiefout en schendt de zorgvuldigheidsplicht alsook artikel 74/14 Vw, en de bestreden beslissing is onvoldoend gemotiveerd, aangezien de gezondheidsrisico's van de COVID-19-pandemie niet geanalyseerd noch gemotiveerd werden, en aangezien er geen rekening is gehouden met deze elementen die duidelijk een invloed hebben op de uitvoering van de bestreden beslissing, de termijnen voor de uitvoering ervan en de (on)mogelijkheid om te reizen.

Noch in de motivering van de beslissing, noch in het administratieve dossier betreffende verzoeker wordt melding gemaakt van de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten, van de onmogelijkheid om te reizen en van de risico's die voortvloeien uit de gezondheidssituatie in verband met de verspreiding en de evolutie van het coronavirus, ook al was die situatie bij de vaststelling van de beslissing goed bekend van verwerende partij (op 25.05.2020!) en ook al heeft de bestreden beslissing aanzienlijke gevolgen voor de verwijdering van verzoeker.

Sinds eind februari 2020 kent België de verspreiding van de COVID-19-pandemie op haar grondgebied en dat van Europa, en de eerste maatregelen ter bestrijding ervan werden op 12.03.2020 in België aangekondigd (stuk 3). Het is pas sinds 15 juni 2020 dat de grenzen van België heropend zijn en elk Europees land beslist voor zover het dit betreft (stuk 4).

De Wereldgezondheidsorganisatie vestigt nog steeds de aandacht van de wereldbevolking op het gevaar van het virus (stuk 5, vrije vertaling):

“De wereld gaat een nieuwe en gevaarlijke fase in. Veel mensen zijn het begrijpelijkerwijs beu om thuis te blijven; en natuurlijk staan landen te trappelen om zich weer open te stellen voor hun samenlevingen en economieën. Maar het virus blijft zich snel verspreiden, het is nog steeds dodelijk en de meeste mensen zijn nog steeds vatbaar voor de ziekte. We roepen landen en alle bevolkingsgroepen op om de grootst mogelijke waakzaamheid te betrachten. Blijf op gepaste afstand van anderen. Blijf thuis als je je ziek voelt. Blijf je neus en mond bedekken als je hoest. Draag een masker als dat nodig is. Blijf je handen wassen. We blijven een beroep doen op alle landen om zich te concentreren op de essentie: het vinden, isoleren, testen en behandelen van elk geval. Zoek en quarantaineer elk contact. (...)”

Deze maatregelen - genomen in een internationale inspanning om de verspreiding van het virus tegen te gaan - worden genomen zodat alle nationale actoren samenwerken om de volksgezondheid en de bevolking (Belgische, maar ook mondiale) te redden. Men kent de verwoestingen die COVID-19 al wereldwijd heeft aangericht (stukken 6 en 7).

Bovendien beveelt de Wereldgezondheidsorganisatie ook aan maatregelen te nemen om het risico van export of import van de ziekte te beperken (stuk 8). Verzoeker verwijderden zou er dus op neerkomen dat men het risico neemt om personen en het materiaal die verzoeker vergezellen mee binnen een ander land te nemen.

Verwerende partij zou dus het risico lopen de wereldwijde verspreiding van de epidemie te verergeren en zou niet alleen de gezondheid van verzoeker in gevaar brengen, maar ook die van de wereldbevolking waarvan de bescherming vereist dat de verspreiding van het virus onder controle wordt gehouden.

In casu heeft verwerende partij in het kader van haar nota over de “evaluatie artikel 74/13”, die duidelijk werd verstrekt vóór de vaststelling van de betwiste beslissing, enkel verwezen naar het feit dat er « Geen medische elementen in het dossier van betrokkene (bestaan) die een verwijdering in de weg staan ». Deze bewering is niet alleen kennelijk onjuist (in het licht van de hierboven uiteengezette informatie die uit algemene en objectieve bronnen komen, en in het licht van het standpunt van de Belgische regering dat op 12 maart 2020 officieel is geworden), maar bevestigt ook de schending, door verwerende partij, van haar motiverings- en zorgvuldigheidsplicht. Er wordt geen rekening gehouden met deze elementen, die duidelijk een invloed hebben op de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten en de termijn waarbinnen het moet worden uitgevoerd.

Bijgevolg heeft verwerende partij een kennelijke appreciatiefout gemaakt, en haar motiverings- en zorgvuldigheidsplichten geschonden.

Op grond van het voorgaande is de bestreden beslissing illegaal en moet vernietigd worden.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van de artikelen 52/3, §1 en 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 september 2019 een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming nam en dat het beroep tegen voormelde beslissing op 17 februari 2020 door de Raad werd verworpen alsook dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten. De gemachtigde verduidelijkt dit vervolgens door te stellen: "*inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum*". Tot slot wordt aan de verzoekende partij een termijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek gegeven.

De verzoekende partij meent dat het bestreden bevel niet voldoende is gemotiveerd wat betreft het in aanmerking nemen van haar privé- en gezinsleven waarbij zij wijst op de voortzetting en ontwikkeling van haar sociale relaties en integratie, haar relatie met mevrouw Z.M., het feit dat ze samen willen en zullen leven en dat ze een kind zullen hebben, haar werk en de opvolging van Nederlandse taallessen, dat een motivering blijkt uit de "evaluatie artikel 74/13" die zich in het administratief dossier bevindt, dat het *in casu* gaat om een stereotiepe en onvoldoende motivering. Uit wat volgt, zal blijken dat de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig familie- en gezinsleven noch een beschermingswaardig privéleven aannemelijk maakt, zodat zij niet dienstig kan voorhouden dat het bevel om het grondgebied te verlaten op dat vlak niet voldoende is gemotiveerd. In de mate dat zij meent dat het gaat om een stereotiepe motivering in de "evaluatie artikel 74/13", gaat zij voorbij aan de motieven hierin weergegeven waarin wordt gewezen op het feit dat zij een partner heeft en wenst te huwen en op het feit dat het haar vrijstaat gebruik te maken van alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden, inbegrepen in functie van gezinshereniging, dat op heden geen dergelijke aanvraag werd ingediend. De verwerende partij heeft de beoordeling aldus onderbouwd door feiten eigen aan de zaak, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Waar zij nog stelt dat de gezondheidsrisico's van de covid-19 pandemie niet geanalyseerd noch gemotiveerd werden, dat er geen rekening is gehouden met deze elementen die duidelijk een invloed hebben op de uitvoering van de bestreden beslissing, de termijnen voor de uitvoering ervan en de (on)mogelijkheid om te reizen, wordt verwezen naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 2.23., waaruit zal blijken dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij *in casu* gehouden was om rekening te houden met en te motiveren over de gezondheidsrisico's van de covid-19 pandemie.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 7 en 52 van het Handvest, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.5. In een eerste middelonderdeel stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij een tegenstrijdige houding heeft betreffende haar effectieve mogelijkheid om het grondgebied binnen de dertig dagen te kunnen verlaten, dat de verwerende partij een bevel neemt op 25 mei 2020 nadat zij haar toestemming heeft gegeven voor de verlenging van de termijn van het vorige bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verwerende partij, door haar toestemming te geven voor de verlenging van de termijn van het vorige bevel, een terugkeer duidelijk onmogelijk beschouwt tot en met 15 juli 2020, dat dit standpunt totaal onverenigbaar is en tegenstrijdig met haar nieuwe beslissing, die ze neemt op 25 mei 2020 en die haar het bevel geeft om het grondgebied te verlaten binnen dertig dagen, dus voor de termijn van 15 juli 2020, dat zulke verlenging zeker een invloed heeft op de uitvoering van de bestreden beslissing en de termijnen voor de uitvoering ervan, dat zij, die dacht dat zij tenminste niet voor 15 juli 2020 het Belgisch grondgebied moest verlaten, niet in staat is om het standpunt van de verwerende partij te begrijpen, dat de beslissing hieromtrent niet duidelijk is gemotiveerd.

Nu de naar aanleiding van een vorig bevel toegestane verlenging van termijn voor vertrek sedert 16 juli 2020 is verstreken, toont de verzoekende partij, hiernaar gevraagd ter zitting, niet aan welk belang zij nog heeft bij haar betoog. Immers verhindert de verlenging van de termijn voor vertrek in het kader van een vorig bevel om het grondgebied te verlaten haar niet langer om gevolg te geven aan de thans bestreden beslissing. Dit geldt des te meer nu de verwerende partij in haar nota met opmerkingen verklaart dat het vorig bevel, met name dat van 17 maart 2020, ondertussen is ingetrokken zodat voornoemd bevel geacht wordt nooit te hebben bestaan. De verwijzing naar de verlenging van voornoemd bevel is dan ook in die zin niet meer dienstig. Bovendien betoogt de verzoekende partij geenszins, nog minder toont zij aan, dat de gronden waarop een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten werd toegekend, nog steeds zouden bestaan.

Het eerste middelonderdeel is onontvankelijk.

Gelet op de onontvankelijkheid van het eerste middelonderdeel en daar de verzoekende partij in haar volgende middelonderdelen niet concreet uiteenzet waarom zij het vertrouwensbeginsel geschonden acht, wordt een schending van voornoemd rechtsbeginsel in onderhavig beroep niet aangetoond.

2.6. In een tweede middelonderdeel beroept de verzoekende partij zich op een schending van het hoorrecht, daar zij meent dat zij niet in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt en argumenten te laten gelden ten aanzien van de bestreden beslissing vooraleer deze beslissing werd genomen, hoewel deze beslissing negatieve gevolgen voor haar met zich mee brengt, namelijk het feit dat er een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd, hoewel er eerder geen was, en dat zij het

grondgebied moet verlaten binnen de dertig dagen, dat de verwerende partij zich niet zorgvuldig heeft geïnformeerd over haar situatie, dat zij niet werd uitgenodigd om haar standpunt te uiten, niet op de hoogte werd gesteld van de bestreden beslissing die zou worden genomen door de verwerende partij en niet werd geassisteerd door een raadsman in het kader van de procedure.

2.7. Het recht te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht zoals uitgelegd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Uit vaste rechtspraak van het Hof blijkt dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C- 317/08- C- 320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C- 418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr.* blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr.* blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr.* blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van de bestreden beslissing of de modaliteiten ervan hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

2.8. De verzoekende partij meent dat zij, mocht zij effectief gehoord worden, meerdere elementen naar voor had kunnen brengen die de beslissing zeker hadden kunnen beïnvloeden. Zij verwijst in dit verband onder meer naar haar privéleven, haar gezinsleven en de covid-19 pandemie.

2.9. Het gezins- en privéleven wordt onder meer beschermd door artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM

2.10. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven of het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven of een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

2.11. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

2.12. Omtrent haar gezinsleven betoogt de verzoekende partij dat zij een vriendin heeft, mevrouw Z.M., waarmee zij een serieuze relatie heeft en die als vluchteling erkend werd in België en die van Somalische origine is, dat ze plannen om binnenkort samen te wonen, dat mevrouw Z.M. niet langer dan zes maanden buiten België en het Schengengrondgebied mag gaan, gezien haar hoedanigheid van vluchteling en dat mevrouw Z.M. haar dus niet buiten dit territorium kan begeleiden, dat hun gezinsleven vervolgens onderbroken zou worden voor een onbepaalde tijd, dat deze situatie, in tegenstelling tot wat de verwerende partij verklaart, kennelijk onredelijk is, dat mevrouw Z.M. zwanger is van haar kind.

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, dat de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het betoog omtrent haar relatie met Z.M. slechts onderbouwt met een schrijven van mevrouw Z.M., waarin die laatste verklaart dat ze sinds enkele maanden een relatie heeft met de verzoekende partij en dat ze hebben gepland om binnenkort te trouwen, en met een e-mail waarin de verzoekende partij schrijft dat ze met haar vriendin zal trouwen, dat haar vriendin nu zwanger is geworden, dat het ongepland was en dat ze daarom hadden besloten om nu te trouwen, doch geen objectief verifieerbare stavingstukken voorlegt. Uit de loutere intentie van de verzoekende partij om te gaan samenwonen met haar vermeende partner blijkt niet dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen hen. Ook uit de intentie om te huwen kunnen dergelijke banden tussen partners niet worden afgeleid. De intentie tot huwen leidt er niet toe dat aangetoond is dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Door louter te stellen dat mevrouw Z.M. zwanger is van haar kind, toont de verzoekende partij evenmin voldoende hechte en effectief beleefde banden aan. Immers blijkt uit geen enkel objectief verifieerbaar stuk dat mevrouw Z.M. zwanger is. Evenmin blijkt dat indien er al sprake zou zijn van een ongeboort kind van mevrouw Z.M., dit kind van de verzoekende partij is. Uit het administratief dossier blijken overigens, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, geen andere elementen of stukken die wijzen op het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar partner. Het bestaan van een beschermingswaardig

gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

2.13. Nu de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk maakt met haar partner, diende de gemachtigde bijgevolg geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is. Het betoog dat mevrouw Z.M. niet langer dan zes maanden buiten België en het Schengengrondgebied mag gaan, gezien haar hoedanigheid van vluchteling en dat mevrouw Z.M. haar dan ook niet buiten dit territorium kan begeleiden, dat hun gezinsleven vervolgens onderbroken zou worden voor een onbepaalde tijd, dat deze situatie, in tegenstelling tot wat de verwerende partij verklaart, kennelijk onredelijk is, is in die zin niet dienstig.

2.14. De Raad benadrukt nog dat het aan de verzoekende partij toekomt om haar in regel te stellen met de in België geldende migratieregelgeving. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient de verzoekende partij, zoals ook overwogen wordt door de verwerende partij ter gelegenheid van de “evaluatie artikel 74/13” die zich in het administratief dossier bevindt, gebruik te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij dat heeft gedaan.

2.15. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied tot gevolg met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

De verzoekende partij toont in dit verband minstens niet aan dat zij, bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst, geen contact met haar partner kan onderhouden via de moderne communicatiekanalen.

2.16. Wat haar privéleven betreft, stelt de verzoekende partij dat zij haar leven in België heeft opgebouwd gedurende ongeveer twee jaar, dat zij hier wenst te verblijven en dat al dit werk in gevaar zou komen in geval van een terugkeer, zelfs tijdelijk, naar Somalië, dat zij veel sociale relaties heeft ontwikkeld in België sinds haar komst en dat zij hier een privéleven heeft opgebouwd, dat zij werkt en economisch actief is, dat zij taallessen in het Nederlands heeft gevolgd en dat zij heel goed Nederlands spreekt.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties tijdens haar verblijf in België van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. Evenmin maakt zij aannemelijk dat haar tewerkstelling en economische activiteit beschermingswaardig zijn in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij beperkt haar betoog verder tot de stelling dat zij haar leven in België heeft opgebouwd gedurende ongeveer twee jaar, dat zij hier wenst te blijven, dat zij taallessen heeft

gevolgd en dat zij heel goed Nederlands spreekt, zonder stavingstukken bij haar verzoekschrift te voegen. Met een dergelijk betoog toont de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig privéleven aan. Zij toont immers geenszins *in concreto* een integratie aan van een dusdanige intensiteit dat ze een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

2.17. Daar de verzoekende partij geenszins het voorhanden zijn van een beschermingswaardig privéleven aantoon, blijkt *in casu* evenmin dat “de zorgvuldige analyse die van de verwerende partij kan worden verwacht op grond van artikel 8 EVRM, ook betrekking [moet] hebben op het “privéleven” van betrokkene, met inbegrip van “persoonlijke ontwikkeling” en “persoonlijke autonomie”, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. De verwerende partij diende *in casu* evenmin over te gaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Evenmin toont zij met een loutere verwijzing naar elementen aangebracht in een vorig verzoekschrift bij de Raad aan dat *in casu* wel degelijk sprake is van een beschermingswaardig privéleven waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat bij nazicht van het administratief dossier, waarin het vorig verzoekschrift zich bevindt, niet blijkt dat de verzoekende partij andere dan in het huidige verzoekschrift naar voren gebrachte elementen betreffende haar privéleven had aangebracht.

De Raad wijst er ten overvloede op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar het door haar opgebouwde leven in België gedurende twee jaar, haar wens hier te verblijven, haar ontwikkelde sociale relaties in België sinds haar komst, haar tewerkstelling en economische activiteit, haar Nederlandse taallessen en het gegeven dat zij heel goed Nederlands spreekt, geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Bovendien kan er nog op worden gewezen dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst.

2.18. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van de formele motiveringsplicht, de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

2.19. Volgens artikel 52, 3 van het Handvest moet aan artikel 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte gegeven worden als aan artikel 8 van het EVRM. De voornoemde bepaling stelt immers: “Voor zover dit handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt.” Nu een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond, blijkt evenmin een schending van de artikelen 7 en 52 van het Handvest.

2.20. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

2.21. Wat het gezins- en familieleven van de verzoekende partij betreft, blijkt uit voorgaande dat zij geenszins aannemelijk maakt dat er een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar partner bestond op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing, zodat evenmin blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing gehouden was hiermee rekening te houden of hierover te motiveren.

Ten overvloede blijkt dat de verwerende partij het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij alsnog in rekening bracht, met name in de nota "Evaluatie artikel 74/13" van 25 mei 2020, die zich in het administratief dossier bevindt en waarin wordt gesteld wat volgt:

"Gezins- en familieleven : Betrokkene heeft een partner in België. Betrokkene legde een getuigenis van zijn partner neer waaruit zou moeten blijken dat betrokkene en zijn partner van plan zijn om te huwen. We wijzen er echter op dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn partner betreft."

De Raad stelt aldus vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij in overweging heeft genomen, doch geoordeeld heeft dat de verzoekende partij vrijstaat om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging, dat tot op heden nog geen aanvraag gezinshereniging werd ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op een gezinsleven te handhaven, dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel en indien zij wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen kan ondernemen wat gezinshereniging met haar partner betreft.

Met haar betoog in het verzoekschrift toont de verzoekende partij, mede gelet op hetgeen uiteengezet werd in punten 2.13. en 2.14., geenszins aan waarom haar gezins- en familieleven de *in casu* bestreden beslissing in de weg staat.

2.22. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij minderjarige kinderen in België heeft, zodat met het hoger belang van het kind *in casu* geen rekening diende te worden gehouden, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de verwerende partij hierover in de nota “*Evaluatie artikel 74/13*” van 25 mei 2020, die zich in het administratief dossier bevindt, stelde wat volgt:

“Hoger belang van het kind: Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor bij de DVZ (dd. 30.10.2018) geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.”

2.23. Wat haar gezondheidstoestand betreft, stelt de verzoekende partij dat alle reizen naar Somalië afgeraden worden door de Belgische FOD Buitenlandse Zaken omwille van de algemene veiligheidssituatie, gekwalificeerd als slecht en onvoorspelbaar, dat de Somalische regering een verbod heeft ingeroepen dat al het internationaal vluchtverkeer in en uit Somalië stopzet, dat haar verwijdering onmogelijk en gevaarlijk is gezien de verspreiding en de evolutie van de covid-19 pandemie over de hele wereld, dat België sinds eind februari 2020 de verspreiding van de covid-19 pandemie op haar grondgebied en dat van Europa kent, dat de Belgische regering preventieve maatregelen heeft bevolen om de verspreiding van de pandemie tegen te gaan vanaf 12 maart 2020, maatregelen die het resultaat zijn van een gezondheidssituatie die al maanden bekend is, zeker toen de bestreden beslissing werd genomen op 25 mei 2020, dat het pas sinds 15 juni 2020 is dat de grenzen van België zijn heropend en elk Europees land voor zover het dat betreft beslist, dat de Wereldgezondheidsorganisatie nog steeds de aandacht van de wereldbevolking vestigt op het gevaar van het virus, dat gedurende een tijdje het Afrikaanse continent gespaard was van de coronapandemie, maar dat het sinds kort op haar beurt de gevolgen van de verspreiding van covid-19 ondervindt, dat het aantal besmettingen en maatregelen om dit tegen te gaan dan ook dagelijks toenemen in Afrika, dat heel wat landen in deze regio bovendien een matige tot slechte gezondheidsinfrastructuur kennen waardoor een grote uitbraak catastrofale gevolgen zal hebben, dat *“het feit dat Somalië betreft (...) door deze informatie (wordt)”*, dat het voor haar onmogelijk is om te reizen, dat de gezondheidsrisico's van de covid-19 pandemie niet geanalyseerd noch gemotiveerd werden, dat er geen rekening is gehouden met deze elementen die duidelijk een invloed hebben op de uitvoering van de bestreden beslissing, de termijnen voor de uitvoering ervan en de (on)mogelijkheid om te reizen, dat noch in de motivering van de beslissing, noch in het administratieve dossier melding wordt gemaakt van de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten, van de onmogelijkheid om te reizen en van de risico's die voortvloeien uit de gezondheidssituatie in verband met de verspreiding en de evolutie van het coronavirus, ook al was die situatie bij de vaststelling van de beslissing de verwerende partij goed bekend en ook al heeft de bestreden beslissing aanzienlijke gevolgen voor haar verwijdering, dat de maatregelen, genomen in een internationale inspanning om de verspreiding van het virus tegen te gaan, worden genomen zodat alle nationale actoren samenwerken om de volksgezondheid en de Belgische maar ook mondiale bevolking te redden, dat men de verwoestingen die covid-19 wereldwijd al heeft aangericht kent, dat de Wereldgezondheidsorganisatie aanbeveelt om maatregelen te nemen om het risico van export of import van de ziekte te beperken, dat haar verwijderen er dus op neerkomt dat men het risico neemt om de personen en het materiaal die haar vergezellen mee binnen een ander land te nemen, dat de verwerende partij dus het risico zou lopen de wereldwijde verspreiding van de epidemie te verergeren en niet alleen haar gezondheid in gevaar zou brengen, maar ook die van de wereldbevolking waarvan de bescherming vereist dat de verspreiding van het virus onder controle wordt gehouden, dat de verwerende partij *in casu* in het kader van haar nota over de evaluatie van artikel 74/13, die duidelijk werd verstrekt voor de vaststelling van de bestreden beslissing, enkel heeft verwezen naar het feit dat er geen medische elementen in haar dossier bestaan die een verwijdering in de weg staan, dat deze bewering niet alleen kennelijk onjuist is, in het licht van de hierboven uiteengezette informatie die uit algemene en objectieve bronnen komt, en in het licht van het standpunt van de Belgische regering dat op 12 maart 2020 officieel is geworden, maar ook de schending bevestigt, door de verwerende partij, van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, dat er geen rekening wordt gehouden met deze elementen die duidelijk een invloed hebben op de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten en de termijn waarbinnen het moet worden uitgevoerd.

Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er in haar hoofde gezondheidsproblemen bestaan die een verwijdering in de weg staan en waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden en over te motiveren. Zij maakt immers geenszins aannemelijk dat zij door het coronavirus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch. De verzoekende partij laat ook na om aan te

tonen dat zij een risicopatiënt zou zijn. Het is dan ook niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in haar nota "Evaluatie artikel 74/13" van 25 mei 2020, die zich in het administratief dossier bevindt, omtrent de gezondheidstoestand van de verzoekende partij te stellen dat er geen medische elementen in het dossier van de verzoekende partij zijn die een verwijdering in de weg staan, minstens toont de verzoekende partij, zoals ook zal blijken uit wat volgt, het tegendeel niet aan.

De verzoekende partij werd op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, daar zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Dat wordt door de verzoekende partij niet betwist. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om van de verzoekende partij te verwachten dat zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Waar de verzoekende partij in dit verband een heel betoog voert omtrent de covid-19 pandemie en meent dat haar verwijdering onmogelijk en gevaarlijk is gezien de verspreiding en de evolutie van de pandemie, wat zij zoals zal blijken uit wat volgt overigens niet aannemelijk maakt, kan de Raad slechts opmerken dat dit geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat aan de verzoekende partij op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven omdat zij niet in het bezit was van een geldig paspoort met een geldig visum.

Door te stellen dat alle reizen naar Somalië afgeraden worden door de Belgische FOD Buitenlandse Zaken omwille van de algemene veiligheidssituatie, gekwalificeerd als slecht en onvoorspelbaar, dat de Somalische regering een verbod heeft ingeroepen dat al het internationaal vluchtverkeer in en uit Somalië stopzet, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst. De verzoekende partij verwijst in dit verband naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken over Somalië zoals dat werd gepubliceerd op de overheidswebsite www.diplomatie.belgium.be. De Raad merkt op dat dit advies intussen werd geüpdatet en er thans valt te lezen dat het luchtruim van Somalië terug open is sinds 3 augustus. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang meer bij haar betoog dat de Somalische regering een verbod heeft ingeroepen dat al het internationaal vluchtverkeer in en uit Somalië stopzet.

De verzoekende partij kan worden gevolgd dat uit het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat de veiligheidssituatie in het hele land slecht en onvoorspelbaar is, doch toont daarmee niet aan dat alle reizen naar Somalië worden afgeraden, nog minder dat reizen naar Somalië niet mogelijk zou zijn. Bovendien dient de verzoekende partij terug te keren naar een land waarvan zij verklaart de nationaliteit te bezitten en waar zij aldus redelijkerwijs kan verblijven. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat Somalië geen eigen onderdanen terugneemt.

Waar de verzoekende partij stelt dat haar verwijdering gevaarlijk is gezien de verspreiding en de evolutie van de covid-19 pandemie over de hele wereld, dat België sinds eind februari 2020 de verspreiding van de covid-19 pandemie op haar grondgebied en dat van Europa kent, dat de Belgische regering preventieve maatregelen heeft bevolen om de verspreiding van de pandemie tegen te gaan vanaf 12 maart 2020, maatregelen die het resultaat zijn van een gezondheidssituatie die al maanden bekend is, zeker toen de bestreden beslissing werd genomen op 25 mei 2020, dat het pas sinds 15 juni 2020 is dat de grenzen van België zijn heropend en elk Europees land voor zover het dat betreft beslist, dat de Wereldgezondheidsorganisatie nog steeds de aandacht van de wereldbevolking vestigt op het gevaar van het virus, dat gedurende een tijdje het Afrikaanse continent gespaard was van de coronapandemie, maar dat het sinds kort op haar beurt de gevolgen van de verspreiding van covid-19 ondervindt, dat het aantal besmettingen en maatregelen om dit tegen te gaan dan ook dagelijks toenemen in Afrika, dat heel wat landen in deze regio bovendien een matige tot slechte gezondheidsinfrastructuur kennen waardoor een grote uitbraak catastrofale gevolgen zal hebben, dat de maatregelen, genomen in een internationale inspanning om de verspreiding van het virus tegen te gaan, worden genomen zodat alle nationale actoren samenwerken om de volksgezondheid en de Belgische maar ook mondiale bevolking te redden, dat men de verwoestingen die covid-19 wereldwijd al heeft aangericht kent, dat de Wereldgezondheidsorganisatie aanbeveelt om maatregelen te nemen om het risico van export of import van de ziekte te beperken, toont zij geenszins *in concreto* aan waarom het voor haar gevaarlijk is terug te keren naar het land van herkomst. Met haar algemeen betoog over de covid-19 pandemie maakt zij niet aannemelijk dat zij tijdens haar terugkeer naar haar land van herkomst besmet zal worden met of een aanzienlijk hoger risico loopt op besmetting met het covid-19 virus, noch dat zij, indien zij door het virus ziek zou worden, niet de nodige zorgen in haar land van herkomst zou kunnen krijgen. Immers beperkt de verzoekende partij haar betoog in dit verband tot de stelling dat heel

wat landen in deze regio een matige tot slechte gezondheidsinfrastructuur kennen, zonder concreet te duiden hoe het met de gezondheidsinfrastructuur in het land van herkomst is gesteld.

In de mate dat de verzoekende partij nog stelt dat er geen rekening is gehouden met deze elementen die duidelijk een invloed hebben op de uitvoering van de bestreden beslissing, de termijnen voor de uitvoering ervan en de (on)mogelijkheid om te reizen, dat noch in de motivering van de beslissing, noch in het administratieve dossier melding wordt gemaakt van de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten, van de onmogelijkheid om te reizen en van de risico's die voortvloeien uit de gezondheidssituatie in verband met de verspreiding en de evolutie van het coronavirus, ook al was die situatie bij de vaststelling van de beslissing de verwerende partij goed bekend en ook al heeft de bestreden beslissing aanzienlijke gevolgen voor haar verwijdering, stelt de Raad vooreerst vast dat uit het voorgaande geenszins blijkt dat het voor de verzoekende partij omwille van de covid-19 pandemie onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst, zodat zij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden of hieromtrent te motiveren. In zoverre zij meent dat de covid-19 pandemie een invloed heeft op de uitvoering van de bestreden beslissing, maakt zij minstens niet aannemelijk hoe dit het nemen van de thans bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden zodat zij geenszins aantoonde dat de verwerende partij er *in casu* toe gehouden zou zijn geweest om met de covid-19 pandemie rekening te houden. De Raad wijst er bovendien op dat indien de verzoekende partij meent dat het niet mogelijk is om binnen de aangeduide termijn of heden gevolg te geven aan het grondgebied te verlaten het haar vrij staat op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten aan te vragen. Er blijkt niet dat zij actueel een dergelijk verzoek heeft ingediend.

Door louter te stellen dat haar verwijderen erop neerkomt dat de verwerende partij het risico neemt om de personen en het materiaal die haar vergezellen mee binnen een ander land te nemen, dat de verwerende partij dus het risico zou lopen de wereldwijde verspreiding van de epidemie te verergeren en niet alleen haar gezondheid in gevaar zou brengen, maar ook die van de wereldbevolking waarvan de bescherming vereist dat de verspreiding van het virus onder controle wordt gehouden, maakt zij dit geenszins aannemelijk. Immers toont zij met haar betoog niet aan dat de nodige hygiëne- en veiligheidsmaatregelen tijdens haar terugkeer niet kunnen of zullen worden gerespecteerd, zodat zij evenmin aannemelijk maakt dat zij of de rest van de wereldbevolking, door de uitvoering van de thans bestreden beslissing, een aanzienlijk hoger risico lopen besmet te worden met het covid-19 virus en geenszins blijkt dat de gezondheid van de wereldbevolking, met inbegrip van de gezondheid van de verzoekende partij, door de uitvoering van de thans bestreden beslissing in gevaar zou worden gebracht. Aldus maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij, door het nemen van de thans bestreden beslissing, het risico loopt de wereldwijde verspreiding van de epidemie te verergeren.

De verzoekende partij maakt met voorgaand betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij de gezondheidsrisico's van de covid-19 pandemie diende te analyseren of hierover diende te motiveren.

2.24. Gelet op het voorgaande wordt *in casu* geen schending van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt noch van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel. Een kennelijke appreciatiefout blijkt in dit verband evenmin.

2.25. Waar de verzoekende partij er nog op wijst dat zij bij een gehoor had kunnen wijzen op het feit dat zij een verlenging van termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten had gekregen tot en met 15 juli 2020, wijst de Raad naar wat hieromtrent werd gesteld in punt 2.5.

2.26. Nu de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij een beschermingswaardig familie- en gezinsleven of een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft, noch aantoonde dat de covid-19 pandemie haar verhindert om terug te keren naar haar land van herkomst en zij niet langer een belang heeft bij haar betoog dat zij een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten had gekregen, maakt zij niet aannemelijk dat de door haar in het verzoekschrift aangehaalde elementen van aard zijn dat ze een invloed hebben op het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten en toont zij niet aan dat, had zij gehoord geweest over voornoemde elementen, de besluitvorming *in casu* een andere afloop had kunnen hebben of de motivering van de bestreden beslissing verschillend zou zijn geweest. De verzoekende partij haalt ter gelegenheid van haar verzoekschrift geen andere elementen aan waarover zij gehoord had willen worden.

Haar betoog dat zij niet in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt en argumenten te laten gelden ten aanzien van de bestreden beslissing vooraleer deze beslissing werd genomen, hoewel deze beslissing negatieve gevolgen voor haar met zich mee brengt, namelijk het feit dat er een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd, hoewel er eerder geen was, en dat zij het grondgebied moet verlaten binnen de dertig dagen, dat de verwerende partij zich niet zorgvuldig heeft geïnformeerd over haar situatie, dat zij niet werd uitgenodigd om haar standpunt te uiten, niet op de hoogte werd gesteld van de bestreden beslissing die zou worden genomen door de verwerende partij en niet werd geassisteerd door een raadsman in het kader van de procedure, dat gelet op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de door haar opgesomde elementen van groot belang zijn in het kader van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, is aldus *in casu* niet dienstig.

2.27. Een schending van het hoorrecht en van het rechtsbeginsel “*audi alteram partem*” blijkt aldus niet. Evenmin blijkt uit haar betoog aldus in dit licht een schending van de rechten van verdediging.

2.28. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER